

dragen til Yderne imod faste aarlige Afgifter, og idet det i § 4 i Loven af 1852 udtrykkeligt er udtalt, at Loven ogsaa skal finde Anvendelse paa de Tiender, om hvis Ydelse med et aarligt Bederlag der er indgaaet Ooverenskomster, der ikkun gjælde for en vis Tid, og de, der eies af vedkommende Tiendeydere uden at være bestemte til faste aarlige Afgifter, medens det med Hensyn til de førstnævnte af disse to Klasser af Tiender kun er bestemt, at de om Bederlaget indgaaede Ooverenskomster forblive i Kraft indtil Udløbet af den for deres Gyldighed bestemte Frist. Ligesom derfor enhver Hævning af Tienden i Kjørven maa antages bortfalden, saaledes vil der nu kun i indskrænket Omfang kunne være Tale om det i Vitra d. i Forordningen af 1818 omhandlede Forhold, da Tienden efter de anførte Love skal være overdraget Yderne for bestandig og ikke efter 1ste Januar 1856 kan være bleven overladt Yderne for en vis Tid, og for Vitra c.s Vedkommende turde Forudsætningen for dets Anvendelse, nemlig vedkommende Præsts eller anden Embedsmands Embedstid, forlængt være udløben.

Uagtet Tienden saaledes ifølge de nævnte Love skal være overdraget til Yderne for bestandig og kun ganske undtagelsesvis kan oppebæres efter tidsbegrænsede Ooverenskomster, og uagtet der som Følge heraf i Henhold til Forordningen af 15de April 1818, jfr. Forordningen af 10de Januar 1823 og Lov af 20de Juni 1850, i Landstat af det tiendeydende Hartkorn i Almindelighed kun skal svares enten 3 ß aarlig pr. Td. tiendeydende Hartkorn, naar Tienden er overdraget for bestandig til Yderne imod en fast og uforanderlig aarlig Pengebetaling, eller 16 ß aarlig pr. Td. tiendeydende Hartkorn, naar Tienden under andre Vilkaar for bestandig er overdraget til Yderne, svares der dog — som det af ovenstaaende Sammenstilling fremgaar — endnu bestandig saavel 4 ß og 18 ß som 20 ß aarlig pr. Td. i Landstat af tiendeydende Hartkorn, og i mange Aar har der været en komplet Stillestand i Oovergangen fra de to sidste Klasser, hvilket tyder paa, at Skatteyderne ikke ere i Stand til at præstere de Bevisligheder for Amtsmen, som kræves for at blive overførte til de lavere besattede Klasser, og som de tidligere i Reglen fik fra Tiendekommissionerne.

Da der imidlertid efter det ovenfor Udviklede kun undtagelsesvis kan paahvile de førstnævnte Hartkornsbetøb mere end enten 3 ß eller 16 ß aarlig pr. Td. i Landstat, kunde det synes at ligge nær, at Administrationen for Skatteyderne paatog sig at undersøge denne Sag og nedsette Skatten til det Betøb, som rettelig paahviler Tienden, men da Materialet hertil kun findes i Amtstiendekommissionernes og den overordnede Tiendekommissions Protokoller, der efter som de være fuldstrebnre eller Forretningerne tilendbragte efter Loven af 1852 § 20 ere indsendte og hero i Snderrigsministeriets Arkiv, medens de paagjældende Institutioner vedagl. Resolution af 31te December 1864 ere ophevede, vilde det være forbundet med et i albeles intet Forhold til Udbyttet staaende Arbejde at oplyse, hvilke af de paagjældende Tiendeiere, der have overdraget Tienden til Yderne mod en fast og uforanderlig aarlig Pengebetaling og saaledes have Krav paa kun at svare 3 ß aarlig pr. Td. tiendeydende Hartkorn i Landstat, og hvilke der have overdraget Yderne Tienden under andre Vilkaar og saaledes kun have Krav paa at svare 16 ß aarlig pr. Td. tiendeydende Hartkorn, samt hvilke der endnu mulig maatte oppebære Tiende efter Ooverenskomst paa Tid, og da disse Forhold paa den anden Side vel turde egne sig til at bringes ind under de almindelige Regler og de forskjellige Skattnormer hærken have finantziel Betydning eller nu længere kunne siges at fremme Tiendeafløsningen, synes der at være al Anledning til uden at kræve videre Bevisligheder om Sammenhængen med de enkelte Skatteobjekter ved en almindelig Bestemmelse at nedsette den hidtil med henholdsvis 18 ß og 20 ß aarlig pr. Td. tiendeydende Hartkorn opkrævede Landstat til 16 ß uden Hensyn til, at der undtagelsesvis vil kunne findes Hartkornsbetøb, paa hvilke der endnu med Rette hviler den høiere Afgift.

Med Bemærkning, at en saadan Foranstaltning ikke kan anses for en Forandring af Skatteloven, foreslaas derfor, at Grundbetøbet for Landstaten à 8 ß halvaarlig pr. Td. af tiendeydende Hartkorn for 1ste Halvaar 1886 beregnes af:

Det Hartkorn, hvoraf tidligere beregnedes 8 ß halvaarl.	588,270 Td. 4 Stp. 1 Fdf. 2 $\frac{3}{8}$ Mb.
— — — — — 9 ß — — — — —	11,209 — 2 — — — — 2 $\frac{1}{4}$ —
— — — — — 10 ß — — — — —	12,691 — 7 — 3 — 1 $\frac{3}{8}$ —

i Alt. 612,171 Td. 6 Stp. 2 Fdf. „ $\frac{1}{4}$ Mb.